

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżoną w niniejszej sprawie decyzją jest decyzja Komisji z dnia 23 lipca 2004 r. zmieniająca decyzję 1999/659/EWG ustalającą orientacyjny podział między Państwa Członkowskie wsparcia finansowego w ramach Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej, Sekcja Gwarancji, przeznaczanego na środki wspierające rozwój obszarów wiejskich na okres 2000–2006 r. ⁽¹⁾

Zdaniem skarżącej zmiana zawarta w zaskarżonej decyzji zawiera w sobie nie tylko dostosowanie kwoty wspólnotowego wsparcia finansowego przyznanej Republice Włoskiej na rok 2004 do prognozowanych wydatków przez nią przedłożonych, lecz także ustala na nowo całkowitą kwotę wsparcia jej przyznaną zmniejszając, poprzez przyznanie całkowitej kwoty wynoszącej 4.473,2 miliony Euro, o około 40 milionów Euro kwotę wynikającą z tzw. berlińskiego profilu (wynoszącą 4.512,30 milionów Euro).

W uzasadnieniu swoich roszczeń skarżąca wskazuje na naruszenie zasady niedziałania prawa wstecz. Skarżąca podnosi, że rozporządzenie nr 817/2004 ⁽²⁾ wydane zostało 20 kwietnia 2004 r., a weszło w życie 7 maja 2004 r. to jest długo po tym, jak upłynął już termin wyznaczony datą 30 września 2003 r., przewidziany w art. 47 ust. 1 rozporządzenia nr 445/2002 celem przedłożenia Komisji przez Państwa Członkowskie zestawienia wydatków poniesionych podczas roku budżetowego 2003 oraz wydatków pozostających do wydatkowania do końca tego roku, jak również prognoz takich wydatków na rok budżetowy 2004 i następne lata budżetowe. A zatem Komisja powinna była ustalić wysokość środków w budżecie na rok budżetowy 2004 na podstawie art. 49 wymienionego wyżej rozporządzenia, które obowiązywało jeszcze w dniu 30 września 2003 r., nie zaś już na podstawie art. 57 rozporządzenia nr 817/2004. W konsekwencji Komisja nie była uprawniona do przyjęcia na rok budżetowy 2004 zaskarżonej decyzji, mającej za podstawę prawną nową regulację zawierającą przepisy wykonawcze do rozporządzenia nr 1257/1999 ⁽³⁾ ani też nie miała prawa postanowić o związanym z tym dostosowaniu wstępnej wysokości wsparcia finansowego dla Państw Członkowskich przewidzianych w decyzji 426/2000 zgodnie z powołanym wyżej art. 57.

Nadto, nawet gdyby założyć, że rozporządzenie nr 817/2004, w szczególności zaś jego art. 57, zostało prawidłowo zastosowane również w odniesieniu do prognoz przedłożonych przez Państwa Członkowskie do 30 września 2003 r. przy zastosowaniu rozporządzenia 445/2002, Komisja nie miała prawa zmienić kwoty wsparcia finansowego przyznanej mocą decyzji 1999/659, w brzmieniu zmienionym treścią decyzji 2000/426, choćby nawet poprzez obniżenie całkowitej kwoty wsparcia finansowego wynikającej z tzw. berlińskiego profilu, a w

każdym razie nie mogło to dotyczyć Republiki Włoskiej. W tym względzie skarżąca wskazuje na naruszenie art. 46 rozporządzenia nr 1257/1999, jak również art. 57 rozporządzenia nr 817/2004. Skarżąca twierdzi, że całkowity brak rzeczywistej podstawy prawnej, która pozwalałaby na obniżenie kwoty wsparcia finansowego, którego dokonano w zaskarżonej decyzji jest dowodem na to, że wydając zaskarżoną decyzję pozwana całkowicie straciła z oczu cel rozporządzenia będącego jej podstawą, dopuszczając się tym samym również nadużycia władzy.

Wreszcie, skarżąca wskazuje na naruszenie zasady uzasadnionych oczekiwań oraz naruszenie obowiązku uzasadniania aktów prawnych.

⁽¹⁾ Dz.U. L 263 z 10.8.2004, str. 24.

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 817/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1257/1999 w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich z Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) (Dz.U. L 153 z 30.4.2004, str. 31).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1257/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich z Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) (Dz.U. L 160 z 26.6.1999, str. 80).

Skarga wniesiona w dniu 13 października 2004 r. przez Republikę Francuską przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-425/04)

(2005/C 19/64)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 13 października 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Republiki Francuskiej reprezentowanej przez pełnomocników Ronny'ego Abrahama, Gérauda de Bergues i Stéphanie Ramet, z adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie w całości nieważności decyzji Komisji nr C(2004) 3060, z dnia 2 sierpnia 2004 r. dotyczącej pomocy państwa przyznanej przez Francję na rzecz France Télécom;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojej skargi skarżąca powołuje w pierwszej kolejności naruszenie podstawowych zasad postępowania oraz prawa do obrony. Według skarżącej, Komisja podjęła swoją decyzję na podstawie czynników tj. projektach ministerialnych z dnia 12 lipca 2002 r., niemieszczących się w ramach procedury, w postaci w jakiej została ona określona w decyzji o otwarciu procedury. Skarżąca podnosi, iż Komisja powinna była rozszerzyć procedurę poprzez przyjęcie nowej decyzji o jej otwarciu.

Skarżąca podnosi ponadto zarzut naruszenia prawa poprzez błędne zastosowanie pojęcia pomocy państwa w znaczeniu art. 87 ust. 1 WE. Według skarżącej Komisja błędnie zastosowała test prywatnego inwestora w warunkach ekonomii wolnorynkowej. Zdaniem skarżącej, ponieważ projekty ministerialne nie powodują powstania zobowiązań po stronie państwa i jako takie nie mogą być kwalifikowane jako pomoc państwa, test prywatnego inwestora w warunkach ekonomii wolnorynkowej nie powinien być mieć zastosowania. Skarżąca wskazuje ponadto, iż Komisja doszła do błędnego wniosku o istnieniu pomocy na podstawie dwóch odrębnych zdarzeń, które rozpatrzone z osobna zostały przez nią uznane za niespełniające niezbędnych wymogów by być zakwalifikowanymi jako pomoc państwa. Zdarzeniami, o których mowa, są oświadczenia z lipca 2002 r. i wstępne porozumienie akcjonariuszy z grudnia 2002 r.

Po trzecie, skarżąca podnosi, iż Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie przyjmując, iż analiza treści wywiadu z dnia 12 lipca 2002 r. rzekomo prowadziła do wniosku, iż dotyczył on zaangażowania państwa jako akcjonariusza i mógłby mieć wpływ na sytuację rynkową w grudniu.

Ostatecznie, skarżąca podnosi, iż przyjęta linia rozumowania zawiera w sobie sprzeczności i nieścisłości, które obarczają zaskarżoną decyzję brakami w uzasadnieniu.

Skarga wniesiona w dniu 13 października 2004 r. przez Republikę Francuską przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-427/04)

(2005/C 19/65)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 13 października 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Republiki Francuskiej reprezentowanej przez pełnomocników Ronny'ego Abrahama,

Gérauda de Bergues i Stéphanie Ramet, z adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie w całości nieważności decyzji Komisji nr C(2004) 361, z dnia 2 sierpnia 2004 r. dotyczącej pomocy państwa przyznanej przez Francję na rzecz France Télécom;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W zaskarżonej decyzji uznano, iż zastosowany wobec France Télécom (FT) system podatku od działalności gospodarczej za okres od stycznia 1994 r. do grudnia 2002 r. stanowił pomoc państwa niezgodną ze wspólnym rynkiem.

Na poparcie swych zarzutów skarżąca podnosi po pierwsze, iż Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie jak również naruszyła prawo. Skarżąca podważa w tym względzie, dokonaną przez Komisję analizę systemu podatkowego mającego zastosowanie do FT mocą ustawy nr 90-568 z dnia 2 lipca 1990 r. w sprawie organizacji usług publicznych la Poste i France Télécom. Na jej podstawie Komisja uznała po pierwsze, iż kwoty odprowadzone przez FT w latach 1991–1993 mieszany charakter, podczas gdy były one całkowicie podatkowej natury oraz po drugie, że FT w okresie 1991–2002 r. podlegał dwóm różnym systemom podatkowym, podczas gdy był to wyłącznie jeden system podatkowy podzielony na dwa okresy. W konsekwencji strona pozwana była zobowiązana do wypłaty rekompensaty za okres 1991–2002 r.

Strona skarżąca podnosi także na poparcie swych zarzutów okoliczność naruszenia art. 15 rozporządzenia nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE, w zakresie w jakim Komisja winna była uznać, iż dziesięcioletni okres przedawnienia upłynął w okresie pomiędzy dniem 2 lipca 1990 r. – datą, kiedy rzekoma pomoc została przyznana oraz kiedy to mocą ustawy nr 90-568 system podatkowy mający zastosowanie został ustanowiony w sposób całościowy i ostateczny, a dniem 28 czerwca 2001 r., kiedy to strona pozwana po raz pierwszy zwróciła się o informacje w sprawie.

Ponadto, skarżąca powołuje się równocześnie na okoliczność naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, w zakresie w jakim zaskarżona decyzja nakładała obowiązek zwrotu przyznanej FT pomocy, jak również na okoliczność naruszenia prawa do obrony, w zakresie w jakim Komisja stwierdziła istnienie pomocy nie dając władzom francuskim sposobności ustosunkowania się do podstawowej części swej argumentacji, tj. mieszanego charakteru kwot odprowadzonych przez FT w okresie pomiędzy 1991 r. a 1993 r.